

die kwikken en strikken, welke andere meisjes zich toch veel te duur lieten aansmeren, niet noodig had? Soms wilde het toeval dat zij in acht of tien dagen elkander niet konden ontmoeten, elkaar niet zagen, niet spraken; maar als dan hier of daar zij elkaar weervonden, dachten zij er niet aan hun welgevallen aan dat wederzien te ontveinzen; argeloos erkenden zij, dat zij elkaar gemist hadden en blij waren, dat zij al redeneerende samen een straatje konden omlopen.

Zij raakten aan elkaar gewoon; zij hadden telkens allerlei te overleggen; als een van beiden plotseling was gestorven, zou de overgeblevene zich ellendig verlaten en hulpbehoevend gevoeld hebben. Of zij op elkaar verliefd waren, wisten zij niet, bedachten zij niet; eigenlijk was dat ook niet zonder voorbehoud waar, en toch als iemand aan Jan had verteld dat Dina met een ander jonkman, of aan Dina dat Jan met een ander meisje aan het verkeer was geraakt, zouden zij geen oogenblik er geloof aan geslagen hebben. Geheel naar beider verwachting liep dan ook hun afspraak, toen Jan vroeg: „Dien! Wij houden samen Sinterklaasavond, niet waar?” en zij zonder bedenken antwoordde: „met al mijn hart.”

Jan had wel niet geheel en al vergeten wat op de Haagsche kermis tusschen Dina en een zekeren, van naam hem onbekenden Mijnheer was voorgevallen, maar hij kende aan die herinnering weinig waarde toe; het geheele geval was immers maar een los, onbeteekenend grapje geweest; Dina sprak er ook nooit over; zij was natuurlijk eerst boos geweest, maar te verstandig om zich verder over zulk een heertje te bekreunen, dat had Jan duidelijk meenen op te merken, als hij een enkelen keer plaagziek eene toespeling op de door haar ondervonden teleurstelling had gewaagd; zij gaf hem dan geen rechtstreeksch antwoord, en bracht zonder te verblikken of te blozen iets anders ter sprake.

Met blijmoedige vroolijkheid werd dus de viering van den Sinterklaasavond door hen begonnen en voortgezet. Het was tamelijk helder, een weinig vriezende weer, juist een winteravond om met flinke stappen Amsterdam door te wandelen van den eenen hoek naar den anderen en geene straat of gracht waar iets bijzonders te zien was, over te slaan. Veel lieten Dina en Jan zich ook niet ontgaan en al maakten zij er nooit misbruik, op andere tijden zelfs hoogst zelden gebruik van, zij wisten toch de plaatsen te vinden, waar een vroolijk gezelschap, om zich voor een kwartier of een half uur bij aan te sluiten, bijéén was. Als in eene koek- of banketbakkerij lekkernijen gekocht waren, dan werd eene fatsoenlijke herberg opgezocht, en in meer dan ééne dier plaatsen, waar zij ook iets lekkers te drinken zochten, werden zij reeds bij het binnentreden door bekenden begroet. Evenwel, nu en dan merkten zij op, dat het gezelschap, hetwelk zij aantroffen, niet van hunne gading was en dan trokken zij na een kortstondig oponthoud maar weer verder. Zij hadden er geen plezier in, als ergens twist werd gezocht, of als met de ruwste woorden, onbeschaamd op zedeloze daden werd gebluft; zij ontweken dan die menschen, met welke zij zich gewoonlijk nooit inlieten. Zij